

«Τι έγινε η πολεμική τους σημαία; Ποιος τόλμησε να την πειράξει;»

/ Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=161415>]

Κατεβήκαμε απ' το ίδιο μέρος. Για να την πάρουμε μαζί μας ήταν αδύνατο γιατί η ώρα της κυκλοφορίας είχε περάσει. Τότε αποφασίσαμε να την κρύψουμε μέσα στην ίδια τη σπηλιά, κάτω στο ξεροπήγαδο. Κατεβήκαμε σιγά σιγά μέχρι κάτω, φτάσαμε στο χείλος του ξεροπήγαδου και την πετάξαμε όπως ήταν, τυλιγμένη σε μπόγο, μέσα. Ακούσαμε τον γδούπο της και ησυχάσαμε.

Ανεβήκαμε πάλι και φύγαμε σιγά σιγά, πηγαίνοντας σύρριζα στον τοίχο και προσέχοντας μην συναντήσουμε καμιά γερμανική περίπολο. Όταν βρισκόμαστε στη μέση του δρόμου περίπου για το σπίτι μας, μας σταμάτησε ξαφνικά με το πιστόλι στο χέρι ένας Έλληνας αστυνομικός που φύλαγε σκοπός σ' ένα δημόσιο ταμείο.

Στην αρχή σκέφτηκα να του επιτεθώ με το μαχαίρι. Αλλά κατόπιν του μιλήσαμε ευγενικά και θαρρετά και του δώσαμε να καταλάβει ότι πρέπει να μας αφήσει να πάμε στα σπίτια μας χωρίς βέβαια να του πούμε τίποτε για το ζήτημα της σημαίας. Μας άφησε και φύγαμε. Φτάσαμε στα σπίτια μας, καθησυχάσαμε τους δικούς μας που μας περίμεναν γεμάτοι αγωνία μη ξέροντας που είμαστε. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Και το πρωί ήρθε ο Μανώλης και ανεβήκαμε στην ταρατσα του σπιτιού μου και κοιτούσαμε την Ακρόπολη. Μέχρι τις 11 π.μ. της 31ης δεν υπήρχε σημαία στην Ακρόπολη, όπως έλεγαν τώρα τελευταία μετά την απελευθέρωση οι Έλληνες φύλακες της Ακροπόλεως. Η γερμανική φρουρά, η οποία απετελείτο από 20 περίπου άνδρες τα είχε χάσει. Πανικός στο γερμανικό στρατηγείο. Οι κούρσες πήγαιναν κι έρχονταν. Τί έγινε η πολεμική τους σημαία; Ποιός τόλμησε να την πειράξει; Κατά τις 11 η ώρα πήγαν και βάλαν μίαν άλλη στη θέση της πιο μικρή. Με τις απογευματινές εφημερίδες βροντοφωνήσανε οι Γερμανοί τις κυρώσεις τους. Επήραν τα δακτυλικά μας αποτυπώματα απ' το σιδερένιο κοντό και μας κατεδίκασαν ερήμην σε θάνατο (γιατί δεν μας ήξεραν). Επίσης όλους τους τυχόν συνενόχους μας. Μας επικήρυξαν και με χρηματικό ποσόν. Περιορίσαν τις ώρες κυκλοφορίας των πολιτών και απέλυσαν τον αρχηγό της Αστυνομίας και τους διοικητές των αστυνομικών τμημάτων της περιφέρειάς της Ακροπόλεως.

Επίσης, συνέλαβαν όλους τους Έλληνες φύλακες της Ακροπόλεως, τους οποίους όμως άφησαν ελεύθερους, αφού εξήτασαν τα αποτυπώματά τους και τους

ανέκριναν, τη δε φρουρά τους την κατεδίκασαν εις θάνατον και την εξετέλεσαν. Μου φαίνεται πως βγήκαν λίγο ξινά τα γλέντια των Γερμαναράδων για τον θρίαμβο της Κρήτης... Αμέσως το νέο διαδόθηκε σαν αστραπή στην Αθήνα και στον Πειραιά και στα περίχωρα και κατόπιν σ' ολόκληρη την Ελλάδα. Το Λονδίνο και το Κάιρο την άλλη νύχτα έπλεξαν εγκώμια γι' αυτό.

Θα νιώσω άραγε άλλη φορά τα συναισθήματα που ένιωθα εκείνες τις ημέρες όταν άκουγα γύρω μου παντού τους Έλληνες με υπερηφάνεια και ειρωνεία για τους Γερμανούς να μιλούν για το γεγονός αυτό και να το χαρακτηρίζουν παίρνοντας κουράγιο για την αρχή του καινούργιου πολέμου της Αντίστασης; Έβλεπες παντού τον κόσμο να έχει αναθαρρήσει, να περπατάει με ψηλά το κεφάλι, ξέροντας καλά ότι το καζάνι άρχισε να βράζει πάλι...

Κι έτσι αρχίσαμε...

Έπειτα από 8 μήνες επεχείρησα να φύγω για την Αίγυπτο για να πάω στο στρατό να πολεμήσω πιο ενεργά μαζί με τον Μανώλη κι έναν άλλο φίλο μου. Μα, ύστερα από προδοσία, μας έπιασαν οι Γερμανοί. Μας κλείσανε στις φυλακές. Τότε σκέφτηκα ότι αν είχαν την εξυπνάδα να παραβάλουν τα δακτυλικά μας αποτυπώματα, όλα θα τελείωναν.

Αλλά δεν την είχαν, ευτυχώς.

Καθίσαμε λίγο καιρό στις φυλακές, όπου περάσαμε του κόσμου τα μαρτύρια (ξύλο ανηλεές, σχεδόν καθημερινό ντους με κρύο νερό έξω στο κρύο κλπ.) αποτέλεσμα των οποίων ήταν, όταν βγήκαμε, τον Απρίλιο του 1942, ύστερα από μία αμνηστία που μας συμπεριέλαβε, να κάνει ο Μανώλης αιμοπτύσεις.

Μόλις βγήκα απ' τη φυλακή, οργανώθηκα για καλά (είχε φουντώσει εν τω μεταξύ το κίνημα της Αντίστασης) κι άρχισα να κάνω χίλιες δουλειές, από κόλλημα προκηρύξεων και γράψιμο στον τοίχο μέχρι μεταφορά όπλων και κρύψιμο, κλπ.

Το καλοκαίρι του 1943 ένας χαφιάς των SS με γνώρισε και κουβάλησε αρκετούς από δαύτους να με πιάσουν. Τους ξέφυγα, πηδώντας από παράθυρο σε παράθυρο κι από τaráτσα σε τaráτσα και βγήκα στο Αντάρτικο. Κατατάχθηκα στον ΕΛΑΣ και τοποθετήθηκα στην περιοχή Στερεάς Ελλάδας.

Έλαβα μέρος σε αρκετές μάχες παρατάξεως με τους Ναζίδες και σε πολλές επικίνδυνες αποστολές και κανόνισα αρκετούς Γερμαναράδες, τραυματίσθηκα δε στο στήθος (αριστερό ημιθωράκιο) πάνω απ' την καρδιά από τυφλό τραύμα βλήματος. Αυτή είναι η ιστορία της συμβολής μου στην Αντίσταση του λαού μας, εν ολίγοις. Αλλά τι είναι αυτά μπροστά στις υπέροχες σελίδες που έχει γράψει ο

ελληνικός λαός στα τέσσερα αυτά χρόνια της πιο σκληρής και ανελέητης σκλαβιάς που είδαμε ποτέ στην ιστορία μας; Κάθε πέτρα και κάθε αγκωνάρι, κάθε δρόμος και κάθε πεζοδρόμιο έχει γραμμένη απάνω μίαν ολόκληρη ιστορία ηρωισμού και θυσίας για τη λευτεριά, από γνωστούς και άγνωστους μάρτυρες, ήρωες, ατσάλινες ψυχές που ξεψυχάγανε προφέροντας το όνομα της Ελλάδας μας και φωνάζοντας “Θάνατος στο φασισμό!!!”. Οι βουνοκορφές πάλι κι οι ράχες αχολογούν ακόμα απ’ τις κλαγγές των όπλων κι απ’ τα κλέφτικα τραγούδια των λεβεντόκορμων ανταρτών και κάθε στενό και κάθε ρέμα μυρίζει μπαρούτι ακόμη, απ’ αυτό που έπεφτε καυτό απάνω στις γερμανικές φάλαγγες κάθε λεπτό και τους έκανε, αλαφιασμένοι να μην ξέρουν από που να φυλαχτούν, νομίζοντας ότι κάθε πεύκο και κάθε έλατο ζωντανεύει κι είναι αντάρτης, εκδικητής!!!

Θα μπορούσα να λέω ολόκληρα μερόνυχτα, είναι τόσα πολλά...

Πηγή: περιοδικό Φανερωμένη - Τεύχος 21ο - Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2015